การพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเพื่อยกระดับทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

The Development of Instructional Model Base on Intercultural Communication Approach to Enhance Chinese Speaking Skills of Undergraduate Students

นฤภรณ์ วุฒิพันธุ์

Narueporn Wuttiphan

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Faculty of Education, Khonkaen University

E-mail: naruwu@kku.ac.th

Received August 29, 2024; **Revised** October 9, 2024; **Accepted** November 10, 2024

Abstract

This research focuses on developing an intercultural communication-based instructional model to enhance Chinese speaking skills. The study's primary objectives are analyzing and exploring user needs and experiences, designing and creating the instructional model, and evaluating and reflecting on its implementation. The research findings reveal that aligning content with learners' cultural context, providing language support, and creating an inclusive learning environment are critical factors in enhancing learners' educational experiences. The model demonstrates the potential to foster comprehensive and relevant learning experiences. However, challenges remain, particularly in the complexity of implementation and the continuous need for content adaptation. Additionally, comparing pre- and post-instruction Chinese speaking scores indicates a statistically significant skill improvement. Reflections from learners suggest that while the model effectively promotes learning and engagement, there is still a need for additional support from instructors and stakeholders to ensure the model's successful application.

Keywords: development; model; learning management; intercultural communication concept; Chinese speaking skills

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มุ่งเน้นในการพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เพื่อยกระดับทักษะการพูดภาษาจีน โดยมีวัตถุประสงค์หลักสามประการ ได้แก่ การวิเคราะห์และสำรวจความต้องการจำเป็นและประสบการณ์ผู้ใช้ การออกแบบและสร้างโมเดล และการประเมินผลและสะท้อนผลการใช้โมเดล จากผลการวิจัยพบว่า การปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียน การสนับสนุนด้านภาษา และการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ยอมรับความหลากหลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยยกระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน โมเดลนี้มีศักยภาพในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่ครอบคลุมและเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง อย่างไรก็ตาม ความซับซ้อนในการนำไปใช้และความต้องการในการปรับปรุงเนื้อหาอย่างต่อเนื่องเป็นความท้าทายที่ต้องจัดการ นอกจากนี้ ผลการเปรียบเทียบคะแนนการพูดภาษาจีนก่อนและหลังเรียนแสดงให้เห็นว่ามีการพัฒนาทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การสะท้อนผลจากผู้เรียนระบุว่า โมเดลนี้ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และการมีส่วนร่วม แต่ก็ยังมีความต้องการการสนับสนุนเพิ่มเติมจากผู้สอนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อให้การนำโมเดลนี้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

คำสำคัญ: การพัฒนา; โมเดล; การจัดการเรียนรู้; แนวคิดการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม; ทักษะการพูดภาษาจีน

บทนำ

แม้ว่าในปัจจุบันสังคมโลกในเข้าสู่ยุคเทคโนโลยีในยุค 5.0 หรือสังคมแบบ Super Smart ที่ใช้สื่อสังคมออนไลน์ (Social Network) ในการสื่อสารเป็นหลัก มีการใช้เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในการใช้ชีวิตประจำวัน เห็นได้ว่ามนุษย์จำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลา (Maddikunta et al., 2022) โดยเฉพาะการสื่อสารภาษาจีนมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างมาก เพราะการสื่อสารภาษาจีนเป็นกระบวนการหนึ่งที่ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง เมื่อโลกมีการเปิดกว้างสู่ภายนอกเพิ่มมากขึ้น จำนวนผู้ที่เดินทางไปประเทศจีนหรือมีส่วนร่วมในสังคมต่างๆ โดยเฉพาะการสื่อสารภาษาจีนได้เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ (Liu et al., 2020) ซึ่งทักษะพื้นฐานที่สำคัญอย่างมากประการหนึ่งคือ ทักษะการพูดภาษาจีน อันเป็นทักษะที่ควรทำให้เกิดความชำนาญสำหรับการติดต่อสื่อสารภาษาจีน (Burnaby & Sun, 1989) ดังนั้นพลเมืองโลกจึงจำเป็นต้องเรียนรู้และเชี่ยวชาญทักษะการพูดภาษาจีน เพื่อการสื่อสารได้เข้าใจอย่างถ่องแท้

สถานการณ์ปัญหาในปัจจุบันที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีน พบว่า ผู้เรียนมักจะให้ความสำคัญกับความเข้าใจคำศัพท์และประโยค แต่ไม่ได้สังเกตบทความและผู้เรียนมักจะให้ความสำคัญกับข้อมูลการรับแต่ละเลยการส่งข้อมูล ทำให้ผู้สอนเมื่อสร้างสถานการณ์ฝึกฝนการพูดภาษาจีนผู้เรียนมักจะใช้ภาษายังไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ หรือการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้เรียนยังขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาจีน (Goulandris, 2003; Stickler & Shi, 2013; Cheng, 2015) โดยเฉพาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย พบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่ไม่มีเชื้อสายจีน และไม่ได้ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับครอบครัว แต่มีความต้องการเป็นครูสอนภาษาจีนตามสถาบันการศึกษาต่างๆ และยังพบว่านักศึกษา ออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาจีนไม่ถูกต้อง นักศึกษาไม่มีคลังศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสาร และยังพบว่ามักเรียบเรียงประโยคภาษาจีนตามไวยากรณ์ภาษาไทย ใช้เวลาเรียบเรียงประโยคค่อนข้างนาน (Thongthangyai & Kaoein, 2023; Deng & Kunbunjan, 2019) ดังนั้นทักษะการพูดภาษาจีนจึงเป็นปัญหาที่สำคัญที่อาจารย์ผู้สอนในระดับปริญญาตรีต้องเร่งรัดแก้ไขปัญหาข้างต้นนี้

แนวทางหนึ่งในการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับการพูดภาษาจีน คือ การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication) (Chuphon, 2021; Briguglio & Smith, 2012; Zhang, 2014) เนื่องจากการเรียนภาษาจีนหากได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาจีนควบคู่กับการเรียนรู้และเข้าใจขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมจีน จะทำให้สามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ภาษาจีน ไวยากรณ์และการสร้างรูปประโยคเพื่อพูดภาษาจีนกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้ (Chen & Starosta, 1996; Hofstede, 1986; Zhang, 2014; Ip, 2016) ดังนั้น การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมจึงเป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถยกระดับการพูดภาษาจีนได้ มากกว่านั้นการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านมายังมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการพัฒนาโมเดลการเรียนรู้ เนื่องจาก โมเดลการเรียนรู้มีรากฐานมาจากการหลอมรวมระหว่างปรัชญาการศึกษา จิตวิทยาการศึกษา และสภาวการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน เพื่อสร้างโครงสร้างการจัดการเรียนรู้ไว้เพื่อเอื้ออำนวยความสะดวกให้ผู้สอน สามารถนำไปใช้ได้อย่างทันท่วงทีและเกิดประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง (Joyce & Weil, 1980) ดังนั้น โมเดลการจัดการเรียนรู้จึงจำเป็นอย่างมากต่อการจัดการศึกษาในปัจจุบัน (Joyce & Weil, 1980; Srikoon et al., 2024)

จากสถานการณ์ปัญหาข้างต้น จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องมีการพัฒนาโมเดลการเรียนรู้ตามแนวคิดการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเพื่อยกระดับทักษะการพูดภาษาจีน เพื่อเป็นบูรณาการความหลากหลายระหว่างวัฒนธรรมมาเชื่อมโยงให้เห็นความสัมพันธ์เพื่อยกระดับการพูดภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์และสำรวจ ความต้องการจำเป็นและประสบการณ์ผู้ใช้ในการพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม
2. เพื่อออกแบบและการสร้างโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม
3. เพื่อการประเมินและสะท้อนผลการใช้โมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยนี้ใช้การวิจัยการออกแบบ (Design research) ตามแนวคิดของ McKenney and Reeves (2018) โดยใช้เนื้อหาภาษาจีน รายวิชาภาษาจีนสำหรับครู 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ

ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

ขอบเขตกลุ่มเป้าหมายในระยะที่ 1 การวิเคราะห์และสำรวจความต้องการและประสบการณ์ผู้ใช้ และระยะที่ 2 การออกแบบและสร้างโมเดลการจัดการเรียนรู้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวนทั้งสิ้น 54 คน เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 25 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 29 ในปีการศึกษา 2567

ขอบเขตกลุ่มเป้าหมายในระยะที่ 3 การประเมินผลการใช้โมเดล: นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จำนวน 24 คน ปีการศึกษา 2567

ขอบเขตด้านพื้นที่ การวิจัยจะดำเนินการในมหาวิทยาลัยขอนแก่น และในมหาวิทยาลัยเซาว์เวสต์ ประเทศจีน ซึ่งเป็นสถานที่ศึกษาของกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาจีน

ขอบเขตด้านเวลา การวิจัยนี้ดำเนินการในปีการศึกษา 2567 ในช่วงเดือนกรกฎาคม 2567 – กันยายน 2567

ทบทวนวรรณกรรม

โมเดลการจัดการเรียนรู้

1. นิยามของโมเดลการจัดการเรียนรู้: โมเดลการจัดการเรียนรู้เป็นกรอบการจัดการเรียนรู้ที่มีโครงสร้างชัดเจน ประกอบด้วยขั้นตอนที่เป็นระบบ ออกแบบมาเพื่อส่งเสริมให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาความรู้ ทักษะ และทัศนคติของผู้เรียน การใช้โมเดลนี้ช่วยให้ครูสามารถวางแผน ดำเนินการ และประเมินผลการเรียนรู้ได้อย่างเป็นระบบและตรงตามเป้าหมาย (Khemmanee, 2016)

2. องค์ประกอบของโมเดลการจัดการเรียนรู้: องค์ประกอบของโมเดลการจัดการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 4 ส่วนหลัก ได้แก่ (Joyce et al., 2015)

1) โครงสร้าง (Syntax): เป็นขั้นตอนหรือกระบวนการที่จัดระเบียบไว้อย่างชัดเจน ตั้งแต่การนำเสนอแนวคิดไปจนถึงการประเมินผล เพื่อให้การเรียนรู้ดำเนินไปอย่างมีระเบียบและเป็นระบบ

2) ระบบสังคม (Social System): สภาพแวดล้อมทางสังคมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ร่วมกัน การสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมของผู้เรียน บทบาทของครูและนักเรียนถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้

3) หลักปฏิกิริยา (Principles of Reaction): ครูมีบทบาทในการตอบสนองต่อการเรียนรู้ของนักเรียนโดยการกระตุ้นให้เกิดการคิดวิเคราะห์ การสะท้อนความคิด และการแก้ไขปัญหา

4) ระบบสนับสนุน (Support System): รวมถึงทรัพยากรและเครื่องมือที่ใช้สนับสนุนการเรียนรู้ เช่น สื่อการเรียนรู้ เทคโนโลยี และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ เพื่อช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างราบรื่น การประยุกต์ใช้โมเดลการจัดการเรียนรู้สามารถช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน และส่งเสริมการเรียนรู้ที่ยั่งยืน

การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

1. นิยามของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม: การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมหมายถึงกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้ที่มีพื้นหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งส่งผลต่อการคิด พฤติกรรม และวิธีการสื่อสาร (Tran Quoc Thao & Seepho, 2016) การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเป็นกระบวนการสองทางที่ต้องอาศัยความเข้าใจและการปรับตัวเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดยังมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดข้อมูลและลดความเข้าใจผิดในบริบทข้ามวัฒนธรรม (Liddicoat et al., 2003) การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อการสร้างความไว้วางใจและความร่วมมือระหว่างกัน (Byram, 1997)

2. แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม มีดังนี้

1) การสอนแบบบูรณาการ (Integrated Teaching): นำความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมเข้ามาผสมผสานกับเนื้อหาการเรียนรู้ เช่น การสอนภาษาควบคู่กับการเรียนรู้วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Tran Quoc Thao & Seepho, 2016)

2) การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning): จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน เช่น การทำโปรเจกต์ข้ามวัฒนธรรม หรือการเสวนา (Liddicoat et al., 2003)

3) การใช้กรณีศึกษาและสถานการณ์จำลอง (Case Studies and Simulations): ใช้กรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งหรือการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เพื่อฝึกวิเคราะห์และแก้ไขปัญหา (Byram, 1997)

4) การให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะเฉพาะเจาะจง (Specific Feedback and Guidance): ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและการพัฒนาทักษะที่จำเป็น (Fantini, 2000)

5) การส่งเสริมการคิดเชิงวิพากษ์และการสะท้อนผล (Critical Thinking and Reflection): จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้สะท้อนผลการเรียนรู้และปรับปรุงทักษะการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Liddicoat et al., 2003)

ทักษะการพูดภาษาจีน

1. นิยามทักษะการพูดภาษาจีน: การพูดเป็นทักษะหลักในการเรียนรู้ภาษา เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญที่สุด การพูดไม่เพียงเป็นทักษะที่บ่งบอกถึงความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน แต่ยังเป็นการแสดงออกที่สำคัญในการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึก (Torky, 2006) การพูดภาษาจีนถือเป็นหนึ่งในทักษะที่ผู้เรียนสามารถใช้สื่อสารเพื่อบรรลุเป้าหมายหรือแสดงความคิดเห็น ความตั้งใจ และความหวัง แม้ว่าความหมายของการพูดอาจแตกต่างกันในแต่ละมุมมอง แต่ทั้งหมดสะท้อนถึงความสำคัญของการพูดในการเรียนการสอน (Torky, 2006)

การพูดภาษาจีนจำเป็นต้องบูรณาการทักษะด้านโครงสร้าง สังคม และจิตวิทยา เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร ทักษะการพูดยังต้องใช้กระบวนการทางจิตวิทยาและภาษาศาสตร์ที่มีการมุ่งเน้นอย่างสูง (Kürüm, 2016) ผู้พูดต้องดึงคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องมาใช้พร้อมกัน เพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2 องค์ประกอบของทักษะการพูดภาษาจีน:

1) กลไก (Mechanics): การเรียนรู้การออกเสียง ไวยากรณ์ และคำศัพท์ โดยเน้นการใช้คำและโครงสร้างที่ถูกต้องในบริบทที่เหมาะสม พร้อมกับน้ำเสียงที่ถูกต้อง (Kürüm, 2016)

2) การทำงาน (Function): การถ่ายทอดข้อความและข้อมูลอย่างชัดเจน ซึ่งการทำงานอาจแบ่งเป็นสองประเภทคือ การถ่ายทอดข้อมูลที่ชัดเจน (Transactional) และการสร้างความสัมพันธ์โดยไม่เน้นการเข้าใจอย่างแม่นยำ (Interactional) (Nunan, 1989)

3) เชิงปฏิบัติ (Pragmatics): กฎเกณฑ์ทางสังคมหรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูด เช่น การผลัดกันพูด อัตราการพูด ระยะเวลาในการหยุดระหว่างการพูด และบทบาทสัมพัทธ์ของผู้เข้าร่วมการสนทนา (Kürüm, 2016) การพูดภาษาจีนต้องใช้ทั้งความสามารถทางกลไก การสื่อสารที่ชัดเจน และความเข้าใจในบริบททางวัฒนธรรมเพื่อให้การสื่อสารเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ

จากทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบมีโครงสร้าง การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และการพัฒนาทักษะการพูดในภาษาเป้าหมายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในกระบวนการเรียนรู้ โดยการสื่อสารและการวางแผนอย่างมีระบบช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพและความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยการออกแบบทางการศึกษา (Educational Design Research) ตามแนวคิดของ McKenney and Reeves (2018, 2019) ดังนี้

1. การวิเคราะห์และสำรวจความต้องการจำเป็นและประสบการณ์ผู้ใช้ในการพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายระยะนี้ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 29 คน โดยมีเกณฑ์การเลือก คือ เคยได้รับการเรียนรู้ในรายวิชาภาจีนสำหรับครู 1 และกำลังศึกษาที่ประเทศจีน เนื่องจากได้เรียนรู้วัฒนธรรมของทั้งสองประเทศ ลีใจอาสาสมัครเข้าร่วมโครงการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้แบบสัมภาษณ์ความต้องการและประสบการณ์ของนักศึกษาในการพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม โดยใช้แนวทางของ Song (2014) แบบสัมภาษณ์มีคำถามแบบเปิด เช่น ประสบการณ์การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และการเรียนภาษาจีน คำถามหลัก เช่น ความคาดหวังในการเรียนภาษาจีน และความจำเป็นในการจัดการเรียนการสอน ตามแนวการออกแบบการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และคำถามสรุปเพื่อทบทวนความถูกต้องของข้อมูล มีตรวจสอบความถูกต้องและภาษาของเครื่องมือวิจัยโดยผ่านความเห็นชอบของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน มีคุณสมบัติ ดังนี้

(1) มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาจีนมากกว่า 10 ปี และมีตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป

(2) มีประสบการณ์ด้านการพัฒนาโมเดลการสอน หรือหลักสูตรและการสอน มากกว่า 10 ปี และมีตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป

(3) มีประสบการณ์ด้านการวิจัยเชิงคุณภาพมากกว่า 10 ปี และมีตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้:

(1) ศึกษาทบทวนเอกสารและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

(2) สร้างและตรวจสอบคุณภาพแบบสัมภาษณ์

(3) ติดต่อและประสานงาน กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศจีน เพื่อนัดเวลาการสนทนากลุ่ม (Focus group discussion) และส่งแบบสัมภาษณ์ให้ศึกษาล่วงหน้า

(4) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เพื่อสำรวจความต้องการและประสบการณ์ในการพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยนี้ใช้แนวคิดของ Houser (2008) ในการวิจัยปรากฏการณ์วิทยาเชิงพรรณนา

2. การออกแบบและการสร้างโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยประกอบด้วยนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวนทั้งสิ้น 54 คน เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 25 คน และชั้นปีที่ 3 จำนวน 29 ในปีการศึกษา 2567 ที่กำลังศึกษาอยู่ในประเทศจีนทั้งสองชั้นปี โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อให้ความเห็นและพิจารณาความถูกต้องของโมเดลการจัดการเรียนรู้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การสัมภาษณ์เพื่อสนทนากลุ่ม ใช้ในการประเมินคุณภาพและความคิดเห็นเกี่ยวกับโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม มีการตรวจสอบคุณภาพโดยผ่านความเห็นชอบของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน มีคุณสมบัติดังนี้

(1) มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาจีนมากกว่า 10 ปี และมีตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป

(2) มีประสบการณ์ด้านการพัฒนาโมเดลการสอน หรือหลักสูตรและการสอน มากกว่า 10 ปี และมีตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป

(3) มีประสบการณ์ด้านการวัดและประเมินผลมากกว่า 10 ปี และมีตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

(1) วิเคราะห์ประสบการณ์ของนักศึกษาจำนวน 54 คน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับโมเดลการจัดการเรียนรู้

(2) ใช้การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างนักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญผ่านการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อพัฒนาต้นแบบตามหลักการออกแบบที่กำหนด

(3) การทดสอบโมเดลต้นแบบในการปฏิบัติการสอนจริงกับนักศึกษา และเก็บข้อมูลเพื่อปรับปรุงแก้ไขโมเดล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์เชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

3. การประเมินและสะท้อนผลการใช้โมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จำนวน 24 คน ปีการศึกษา 2567 ได้รับการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) มีเกณฑ์ในการเลือก คือ ยังไม่ได้เรียนรายวิชาภาษาจีนสำหรับครู 1 และมีใจอาสาสมัครในการเข้าร่วมโครงการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวัดผลตัวแปรตาม ได้แก่ แบบวัดประเมินทักษะการพูดภาษาจีนที่พัฒนาจาก Yenny Rahmawati & Ertin (2014) เป็นแบบประเมินที่มี Rubric score คะแนนเต็ม 40 คะแนนโดยผ่านความเห็นชอบของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และหาค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วย ด้วยวิธีการหาความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน 2 คน ได้ค่าเท่ากับ 0.825

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ โมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ที่นำไปใช้ใน รายวิชาภาษาจีนสำหรับครู 1 จำนวนทั้งสิ้น 6 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลา 2 ชั่วโมงต่อ 1 แผนการจัดการเรียนรู้ รวมจำนวนทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง ประกอบด้วยเนื้อหา เรื่อง 1. คุณชื่ออะไร (你叫什么名字) จำนวน 2 ชั่วโมง 2. คุณเรียนภาษาฝรั่งเศสหรือไม่ (你学习法语吗) จำนวน 2 ชั่วโมง 3. ครอบครัวของคุณมีกี่คน (你家有几口人) จำนวน 2 ชั่วโมง 4. กล้วยครึ่งกิโลกรัมราคาเท่าไหร่ (香蕉多少钱一斤) จำนวน 2 ชั่วโมง 5. Bank of Chinaไปทางไหน (中国银行在哪儿) จำนวน 2 ชั่วโมง และ 6. วันนี้คือวันที่เท่าไหร่ (今天几号) จำนวน 2 ชั่วโมง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

(1) ดำเนินการชี้แจงกระบวนการวิจัยต่อกลุ่มเป้าหมาย และขอความยินยอมตามจริยธรรมการวิจัย

(2) ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน ใช้เวลาสอบ 2 ชั่วโมง

(3) ดำเนินการทดลองตามโมเดลที่พัฒนาขึ้น

(4) ดำเนินการทดสอบหลังเรียน ใช้เวลาสอบ 2 ชั่วโมง

การวิเคราะห์ข้อมูล

(1) เปรียบเทียบคะแนนการพูดภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย paired t-test

(2) วิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินและสะท้อนผลการสอนด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยการวิเคราะห์และสำรวจความต้องการจำเป็นและประสบการณ์ผู้ใช้ในการพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม พบว่า

1. ความจำเป็นในการปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรม (Cultural Relevance in Learning Content) กล่าวคือ การปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมหมายถึงการออกแบบและนำเสนอเนื้อหาการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับพื้นฐานทางวัฒนธรรมของผู้เรียน เพื่อให้พวกเขาสามารถเข้าใจและปรับตัวเข้ากับเนื้อหาได้ง่ายขึ้น รวมถึงการใช้ตัวอย่างหรือกรณีศึกษาที่มีความหมายในบริบทวัฒนธรรมของพวกเขา ผู้ใช้ที่มาจากวัฒนธรรมต่างกันอาจมีความคาดหวังและวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน การใช้เนื้อหาที่มีความหมายในบริบทของผู้เรียนช่วยให้พวกเขารู้สึกเชื่อมโยงกับสิ่งที่เรียนรู้มากขึ้น ตัวอย่างเช่น:

"หนูต้องการให้มีตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของหนู เพราะมันทำให้หนูเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น"

"การเรียนรู้ผ่านกรณีศึกษาที่เชื่อมโยงกับประเทศไทยช่วยให้เห็นภาพชัดเจนมากขึ้น"

"เนื้อหาที่เชื่อมโยงกับเทศกาลหรือประเพณีของประเทศฉันจะช่วยให้การเรียนรู้สนุกขึ้น"

"การใช้ภาษาที่คุ้นเคยในเนื้อหาทำให้รู้สึกสบายใจและเข้าใจได้ง่าย"

ดังนั้น จึงมีความจำเป็นในการปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมคือการนำเสนอเนื้อหาการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับบริบทวัฒนธรรมของผู้เรียน

2. ความต้องการการสนับสนุนด้านภาษา (Language Support Needs) กล่าวคือ มีความต้องการการสนับสนุนด้านภาษาหมายถึงการจัดเตรียมเครื่องมือหรือทรัพยากรที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้เรียนไม่ใช้ภาษาหลักของการเรียนการสอนเป็นภาษาแม่ ผู้เรียนจากหลากหลายวัฒนธรรมอาจ

พบความท้าทายในการเรียนรู้เนื้อหาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของตนเอง ดังนั้น การสนับสนุนด้านภาษาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ตัวอย่างเช่น:

"หนูต้องการให้มีคำแปลหรือคำอธิบายภาษาไทยเพื่อช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น"

"การมีคู่มือหรือเอกสารประกอบที่แปลเป็นภาษาท้องถิ่นจะช่วยให้หนูไม่รู้สึกถูกกดกัน"

"การมีซับไตเติลในวิดีโอการสอนจะทำให้ฉันตามบทเรียนได้ทัน"

"อยากให้มีแอปพลิเคชันแปลภาษาในขณะเรียนเพื่อช่วยในการทำความเข้าใจ"

ดังนั้น ความต้องการการสนับสนุนด้านภาษาคือการจัดหาเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนที่ไม่ใช้ภาษาแม่สามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น

3. การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ยอมรับความหลากหลาย (Creating an Inclusive Learning Environment) กล่าวคือ การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ยอมรับความหลากหลายหมายถึงการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ทุกคนรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับและให้ความสำคัญ ไม่ว่าจะมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันอย่างไร ผู้เรียนจากหลากหลายวัฒนธรรมอาจมีความรู้สึกแตกต่างหรือถูกละเลย ดังนั้นการสร้างสภาพแวดล้อมที่เปิดรับและส่งเสริมความหลากหลายจะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ตัวอย่างเช่น:

"รู้สึกดีที่ครูให้โอกาสหนูแชร์ความคิดเห็นในชั้นเรียน แม้จะมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่าง"

"การที่ทุกคนในชั้นเรียนเคารพความแตกต่างทางวัฒนธรรมของกันและกัน ทำให้บรรยากาศการเรียนรู้เป็นกันเองและเปิดกว้าง"

"ชั้นเรียนที่ยอมรับความหลากหลายทำให้รู้สึกสบายใจในการแสดงความคิดเห็น"

ดังนั้นการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ยอมรับความหลากหลายคือการสร้างบรรยากาศที่ทุกคนรู้สึกว่าตัวเองได้รับการยอมรับและให้ความสำคัญ

4. ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ใช้ประโยชน์จากความหลากหลาย (Leveraging Diverse Learning Experiences) กล่าวคือ ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ใช้ประโยชน์จากความหลากหลายหมายถึงการนำความหลากหลายทางวัฒนธรรมของผู้เรียนมาใช้ในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลายและครอบคลุม การนำประสบการณ์และมุมมองที่หลากหลายมารวมกันสามารถสร้างสรรค์แนวคิดและวิธีการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่มีประโยชน์และมีความหมายต่อผู้เรียนทุกคน ตัวอย่างเช่น:

"การเรียนรู้ผ่านการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับครูเจ้าของภาษาทำให้หนูได้เห็นมุมมองใหม่ ๆ"

"การอภิปรายในชั้นเรียนที่มีผู้สอนเป็นคนจีนวัฒนธรรมช่วยเปิดโลกทัศน์ของหนู"

"การเรียนรู้จากกรณีศึกษาจากจีนและไทยช่วยให้หนูเข้าใจปัญหาในระดับสากลมากขึ้น"

ดังนั้น ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ใช้ประโยชน์จากความหลากหลายคือการนำความหลากหลายทางวัฒนธรรมมาสร้างสรรค์ประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลายและครอบคลุม

จากทั้ง 4 ประเด็น สามารถสรุปได้ว่า การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นและประสบการณ์ผู้ใช้เพื่อพัฒนาโมเดลการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการปรับเนื้อหา การสนับสนุนด้านภาษา การสร้างสภาพแวดล้อมที่ยอมรับความหลากหลาย และการใช้ประโยชน์จากความหลากหลายในประสบการณ์การเรียนรู้ ทั้งหมดนี้มีบทบาทสำคัญในการสร้างโมเดลการเรียนรู้ที่สามารถตอบสนองต่อผู้เรียนจากหลากหลายวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการออกแบบและการสร้างโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม พบว่า

1. หลักการออกแบบโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

จากการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นและประสบการณ์ผู้ใช้เพื่อพัฒนาโมเดลการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม สามารถสร้างหลักการออกแบบตามแนวคิดของ McKenney & Reeves (2018) ได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 หลักการออกแบบและแนวทางการปฏิบัติในโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

Table 1 Principles and Guidelines for Design in the Model of Learning Management Based on Intercultural Communication Frameworks

ประเด็นหลัก	หลักการออกแบบ	แนวทางการปฏิบัติ
1. ความจำเป็นในการปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรม	การออกแบบเนื้อหาควรสะท้อนถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของผู้เรียน เพื่อสร้างความเชื่อมโยงระหว่างผู้เรียนกับเนื้อหา	ใช้ตัวอย่างและกรณีศึกษาที่เชื่อมโยงกับบริบททางวัฒนธรรมของผู้เรียน รวมถึงการปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับประเพณีและภาษา
2. ความต้องการการสนับสนุนด้านภาษา	จัดเตรียมเครื่องมือหรือทรัพยากรที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น โดยเฉพาะในกรณีที่ไม่ใช้ภาษาหลัก	พัฒนาคู่มือหรือเอกสารประกอบที่แปลเป็นภาษาท้องถิ่น เพิ่มซับไตเติลในสื่อการสอน และใช้เทคโนโลยีแปลภาษาในขณะเรียน
3. การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ยอมรับความหลากหลาย	สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ยอมรับและเคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนรู้สึกมีส่วนร่วม	ส่งเสริมการเปิดรับความคิดเห็นและประสบการณ์จากผู้เรียนทุกคน สร้างบรรยากาศที่สนับสนุนความหลากหลายและการมีส่วนร่วม
4. ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ใช้ประโยชน์จากความหลากหลาย	ใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางวัฒนธรรมของผู้เรียนในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลายและครอบคลุม	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์จากผู้เรียนหลากหลายวัฒนธรรมส่งเสริมการทำงานกลุ่มที่มีสมาชิกจากพื้นหลังต่าง ๆ

หลักการเหล่านี้มีรากฐานจากการวิจัยการออกแบบการศึกษาของ McKenney & Reeves (2018) ซึ่งเน้นการออกแบบที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูลและการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องตามบริบทของผู้ใช้ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพสำหรับผู้เรียนจากหลากหลายวัฒนธรรม หลังจากนั้นนำไปสร้างโมเดลการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 โครงสร้าง (Syntax) มีการจัดลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเชื่อมโยงเนื้อหากับวัฒนธรรมผู้เรียน เริ่มต้นด้วยการนำเสนอเนื้อหาที่สอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรมของผู้เรียน โดยการใช้ตัวอย่าง กรณีศึกษา หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 การสนับสนุนด้านภาษา จัดเตรียมเครื่องมือสนับสนุนด้านภาษาที่จำเป็น เช่น การใช้ซับไตเติล การจัดทำคู่มือที่แปลเป็นภาษาท้องถิ่น หรือการใช้แอปพลิเคชันช่วยแปลภาษา เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น

ขั้นที่ 3 การส่งเสริมการแลกเปลี่ยนและการมีส่วนร่วม ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ในกลุ่มผู้เรียนจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แบ่งปันมุมมองของตนเอง และทำงานร่วมกันในกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ขั้นที่ 4 การประเมินและปรับปรุง สร้างกระบวนการประเมินผลการเรียนรู้ที่รวมถึงการสะท้อนความคิดเห็นจากผู้เรียน เพื่อปรับปรุงและพัฒนาเนื้อหาและวิธีการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความต้องการและประสบการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้เรียน

องค์ประกอบที่ 2 ระบบสังคม (Social System)

1) เปิดกว้างและยอมรับความหลากหลาย: สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ยอมรับและเคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม ผู้เรียนทุกคนจะรู้สึกว่าได้รับการยอมรับและมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นอย่างเท่าเทียม

2) การมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น: ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ โดยเน้นการทำงานกลุ่มและการอภิปรายที่เปิดกว้าง

3) การสนับสนุนและความร่วมมือ: ผู้เรียนและผู้สอนทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด โดยมีการสนับสนุนทั้งทางด้านวิชาการและด้านวัฒนธรรม เพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

องค์ประกอบที่ 3 หลักปฏิกิริยา (Principles of Reaction)

1) การตอบสนองที่ยืดหยุ่นและเข้าใจในความหลากหลาย: ผู้สอนจะต้องปรับการสอนและการตอบสนองต่อผู้เรียนแต่ละคนโดยคำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความต้องการทางภาษาของพวกเขา

2) การส่งเสริมและสนับสนุน: ผู้สอนจะให้การสนับสนุนเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการแสดงความคิดเห็นที่มาจากมุมมองทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

3) การกระตุ้นการมีส่วนร่วม: กระตุ้นให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการอภิปรายและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยการตั้งคำถามหรือการสร้างกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับประสบการณ์ส่วนตัวและวัฒนธรรมของพวกเขา

องค์ประกอบที่ 4 ระบบสนับสนุน (Support System)

1) ทรัพยากรและเครื่องมือด้านภาษา: การจัดเตรียมคู่มือ เอกสารประกอบการสอน หรือสื่อการเรียนรู้ที่มีการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ และการใช้ซับไตเติลในวิดีโอการสอน รวมถึงการใช้แอปพลิเคชันช่วยแปลภาษา

2) การสนับสนุนทางเทคนิค: การจัดเตรียมเครื่องมือทางเทคโนโลยีที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น รวมถึงการให้คำแนะนำด้านการใช้เทคโนโลยีในระหว่างการเรียนการสอน

3) การสนับสนุนทางสังคมและวัฒนธรรม: การสร้างเครือข่ายสนับสนุนระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ที่เน้นการแลกเปลี่ยนและแบ่งปันประสบการณ์ทางวัฒนธรรม รวมถึงการจัดกิจกรรมเสริมที่ส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

2. ผลการสนทนากลุ่มเพื่อประเมินคุณภาพโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด

(1) ผู้เรียน

จุดแข็ง: ผู้เรียนสามารถให้ข้อมูลที่เป็นรูปธรรมเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้จริง ว่าเนื้อหาและการสนับสนุนด้านภาษาช่วยให้พวกเขาเข้าใจและมีส่วนร่วมในการเรียนได้ดีขึ้นหรือไม่

จุดอ่อน: ผู้เรียนบางคนอาจไม่เปิดเผยความคิดเห็นที่แท้จริงโดยเฉพาะในวัฒนธรรมที่ไม่สนับสนุนการวิพากษ์วิจารณ์ หรืออาจมีความลำเอียงในการประเมิน

(2) ผู้สอน

จุดแข็ง: ผู้สอนสามารถประเมินความเป็นไปได้ของการนำโมเดลไปใช้จริง รวมถึงความสามารถในการปรับตัวและตอบสนองต่อผู้เรียนจากวัฒนธรรมที่หลากหลาย

จุดอ่อน: ผู้สอนอาจมีข้อจำกัดด้านเวลาและทรัพยากรในการปรับใช้โมเดล หรืออาจมีการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงในวิธีการสอนแบบใหม่

(3) ผู้บริหารการศึกษา

จุดแข็ง: ผู้บริหารสามารถให้ภาพรวมเกี่ยวกับความสอดคล้องของโมเดลกับนโยบายและเป้าหมายของสถาบัน รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนโมเดลการเรียนรู้

จุดอ่อน: ผู้บริหารอาจเน้นการประเมินเชิงปริมาณมากกว่าการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ ทำให้ขาดการเข้าใจในรายละเอียดที่สำคัญของโมเดล

(4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา

จุดแข็ง: ผู้เชี่ยวชาญสามารถให้คำแนะนำที่มีพื้นฐานจากทฤษฎีการศึกษาและการวิจัยที่ผ่านการทดสอบมาแล้ว ช่วยยืนยันความถูกต้องและความเป็นไปได้ของโมเดล

จุดอ่อน: ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญอาจขาดการเชื่อมโยงกับสถานการณ์จริงในห้องเรียน ทำให้ยากต่อการนำไปปรับใช้

– จุดแข็งของโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

ความครอบคลุมทางวัฒนธรรม: โมเดลนี้มีการปรับเนื้อหาและวิธีการสอนให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเชื่อมโยงและเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น

การสนับสนุนด้านภาษา: มีการจัดเตรียมทรัพยากรและเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนที่มีภาษาแม่ต่างกันสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น

การส่งเสริมการมีส่วนร่วม: โมเดลนี้เน้นการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ยอมรับและส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรม ทำให้ผู้เรียนทุกคนรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้

– จุดอ่อนของโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

ความซับซ้อนในการนำไปใช้: การนำโมเดลนี้ไปใช้ในสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมอาจต้องการการปรับตัวจากผู้สอนและทรัพยากรเพิ่มเติม ซึ่งอาจเป็นอุปสรรคต่อการนำไปใช้ในวงกว้าง

ความต้องการในการปรับเนื้อหาอย่างต่อเนื่อง: เนื่องจากวัฒนธรรมและภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จึงเป็นงานที่ท้าทาย

การประเมินผลที่ซับซ้อน: การประเมินผลการเรียนรู้ในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมอาจต้องใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ซึ่งอาจทำให้กระบวนการประเมินมีความซับซ้อนและใช้เวลามากขึ้น

ดังนั้น โมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนี้มีศักยภาพในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่ครอบคลุมและมีความหมายสำหรับผู้เรียนจากหลากหลายวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม การนำไปใช้จริงจำเป็นต้องมีการปรับตัวและการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้โมเดลนี้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ผลการวิจัยระยะที่ 3 การการประเมินและสะท้อนผลการใช้โมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม พบว่า

1. ผลการเปรียบเทียบคะแนนการพูดภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ Paired t-test ระหว่างคะแนนก่อนเรียนและคะแนนหลังเรียน

Table 2 Results of Paired t-test Analysis Between Pre-Test and Post-Test Scores

ตัวแปร	**ค่าเฉลี่ย** (Mean)	**ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน** (SD)	**ค่าเฉลี่ยของความแตกต่าง** (Mean Difference)	**ค่า** t	**ช่วงความเชื่อมั่น** 95% (95% CI)
คะแนนก่อนเรียน	15.167	1.633	17.750	24.138**	[16.229,19.271]
คะแนนหลังเรียน	32.917	3.049			

**p<0.01

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการวิเคราะห์ Paired t-test ค่าเฉลี่ยของความแตกต่าง (Mean Difference) ระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลองคือ 17.750 (95% CI: 16.229 ถึง 19.270) ค่า t ที่ได้คือ 24.138 ซึ่งมีค่า p-value น้อยกว่า 0.01 ระบุว่าความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01

2. ผลการสะท้อนผลการใช้โมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมจากผู้เรียน ดังนี้

จุดแข็ง

(1) สอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรม: โมเดลนี้ช่วยเชื่อมโยงเนื้อหากับพื้นฐานทางวัฒนธรรมของผู้เรียน ทำให้การเรียนรู้มีความหมายและเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของพวกเขา ผู้เรียนจึงรู้สึกเชื่อมโยงและเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

(2) การสนับสนุนด้านภาษา: การจัดเตรียมเครื่องมือด้านภาษา เช่น ซับไตเติล หรือเอกสารแปลภาษา ช่วยลดอุปสรรคในการเรียนรู้และทำให้ผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาหลักสามารถมีส่วนร่วมในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(3) การส่งเสริมความหลากหลาย: โมเดลนี้เน้นการยอมรับและเคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนทุกคน ซึ่งช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เปิดกว้างและเสริมสร้างความมั่นใจในกลุ่มผู้เรียน

จุดที่ควรปรับปรุง

(1) ความซับซ้อนในการนำไปใช้: การนำโมเดลนี้ไปใช้จริงต้องการการปรับตัวจากผู้สอน และอาจต้องใช้ทรัพยากรเพิ่มเติมในการพัฒนาและปรับปรุงเนื้อหาเพื่อให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมที่หลากหลาย

(2) ความท้าทายในการประเมินผล: การประเมินผลการเรียนรู้ในบริบทที่หลากหลายทางวัฒนธรรมอาจซับซ้อน เนื่องจากต้องคำนึงถึงปัจจัยทางวัฒนธรรมและภาษาในการวัดความสำเร็จของผู้เรียน

(3) ความต้องการการฝึกอบรมผู้สอน: ผู้สอนอาจต้องการการฝึกอบรมเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถนำโมเดลนี้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในการจัดการกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมในห้องเรียน

โมเดลนี้แม้จะมีจุดแข็งในการสนับสนุนการเรียนรู้ที่ครอบคลุม แต่ก็มีความท้าทายที่ต้องจัดการเพื่อให้สามารถใช้งานได้อย่างเต็มที่

อภิปรายผล

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นการพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนที่มาจากหลากหลายวัฒนธรรม ผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรมของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงและเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น (Thongthangyai & Kaoein, 2023) ความต้องการด้านการสนับสนุนภาษามีความจำเป็นอย่างยิ่งในการช่วยให้ผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น ซึ่งเป็นการลดอุปสรรคด้านภาษาและเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ (Chuphon, 2021) นอกจากนี้ การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ยอมรับและสนับสนุนความหลากหลายยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ (Briguglio & Smith, 2012) การนำประสบการณ์และมุมมองที่หลากหลายมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ยังช่วยเสริมสร้างแนวคิดใหม่ๆ และขยายความเข้าใจของผู้เรียนในมิติสากล (Banks, 2015) ดังนั้น การวิจัยนี้สรุปได้ว่าการพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม การสนับสนุนด้านภาษา และการสร้างสภาพแวดล้อมที่เปิดรับความแตกต่างมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนในสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

2. จากการศึกษาผลการสนทนากลุ่มเพื่อประเมินคุณภาพของโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม พบว่า โมเดลนี้มีจุดแข็งที่สำคัญหลายประการ เริ่มจากความครอบคลุมทางวัฒนธรรมที่สามารถปรับเนื้อหาและวิธีการสอนให้สอดคล้องกับพื้นฐานทางวัฒนธรรมของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเชื่อมโยงและเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น (Thongthangyai & Kaoein, 2023) นอกจากนี้ โมเดลยังมีการสนับสนุนด้านภาษาอย่างครอบคลุม โดยจัดเตรียมทรัพยากรที่ช่วยให้ผู้เรียนที่มีภาษาแม่ต่างกันสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น (Chuphon, 2021รวมถึงการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ยอมรับและส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรม ทำให้ผู้เรียนรู้สึกมีคุณค่าและมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ (Briguglio & Smith, 2012)

อย่างไรก็ตาม โมเดลนี้ยังมีจุดอ่อนบางประการที่ต้องพิจารณา เช่น ความซับซ้อนในการนำไปใช้ในสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งอาจต้องการการปรับตัวจากผู้สอนและทรัพยากรเพิ่มเติม (Banks, 2015) นอกจากนี้ การปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมและภาษาเป็นงานที่ท้าทาย เนื่องจากวัฒนธรรมและภาษามีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง (McKenney & Reeves, 2019) สุดท้าย การประเมินผลการเรียนรู้ในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมอาจมีความซับซ้อน เนื่องจากต้องใช้วิธีการประเมินที่หลากหลายและซับซ้อน (Guba & Lincoln, 1989)

โดยสรุป โมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมีศักยภาพสูงในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่ครอบคลุมและมีความหมายสำหรับผู้เรียนจากหลากหลายวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม

การนำไปใช้จริงจำเป็นต้องมีการปรับตัวและการสนับสนุนจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้โมเดลนี้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การประเมินและสะท้อนผลการใช้โมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในระยะที่ 3 ของการวิจัยนี้ พบว่าโมเดลดังกล่าวมีผลที่น่าสนใจทั้งในด้านผลลัพธ์การเรียนรู้และประสบการณ์ของผู้เรียนในบริบทที่หลากหลายทางวัฒนธรรม โดยผลการเปรียบเทียบคะแนนการพูดภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนแสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังเรียนมีการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(24.138) = 17.750$, $p < 0.01$) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าโมเดลนี้มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียน (พิเชษฐ์, 2566)

ในส่วนของการสะท้อนผลการใช้โมเดลจากผู้เรียน พบว่ามีจุดแข็งหลายประการ ได้แก่ ความสอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกเชื่อมโยงกับเนื้อหาและเพิ่มความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ (Supawadee, 2023) การสนับสนุนด้านภาษาที่ช่วยลดอุปสรรคในการเรียนรู้และทำให้ผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาหลักสามารถมีส่วนร่วมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่เน้นการยอมรับและเคารพความแตกต่าง ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนทุกคน (Briguglio & Smith, 2012)

อย่างไรก็ตาม โมเดลนี้ยังมีข้อจำกัดที่ต้องพิจารณา ได้แก่ ความซับซ้อนในการนำไปใช้ ซึ่งต้องการการปรับตัวจากผู้สอนและทรัพยากรเพิ่มเติมเพื่อพัฒนาและปรับปรุงเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมที่หลากหลาย (Banks, 2015) นอกจากนี้ การประเมินผลการเรียนรู้ในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมยังเป็นเรื่องที่ซับซ้อน เนื่องจากต้องคำนึงถึงปัจจัยทางวัฒนธรรมและภาษาซึ่งอาจมีผลต่อการวัดความสำเร็จของผู้เรียน (Guba & Lincoln, 1989) และยังมีความต้องการการฝึกอบรมเพิ่มเติมสำหรับผู้สอน เพื่อให้สามารถนำโมเดลนี้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (McKenney & Reeves, 2019)

สรุป โมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนี้มีศักยภาพสูงในการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนและการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ครอบคลุม อย่างไรก็ตาม การนำไปใช้จำเป็นต้องมีการปรับปรุงและสนับสนุนเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

สรุปผล

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า โมเดลการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยการปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียน การสนับสนุนด้านภาษาที่เหมาะสม และการสร้างสภาพแวดล้อมที่ยอมรับความหลากหลาย ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเชื่อมโยงและมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ การนำโมเดลดังกล่าวไปใช้ยังต้องคำนึงถึงการปรับตัวและการสนับสนุนจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จสูงสุดในบริบทการศึกษาที่หลากหลายทางวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 การปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรม ควรมีการปรับเนื้อหาการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรมของผู้เรียน โดยใช้ตัวอย่างและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียน เพื่อเพิ่มความเข้าใจและการเชื่อมโยงกับเนื้อหาที่เรียนรู้

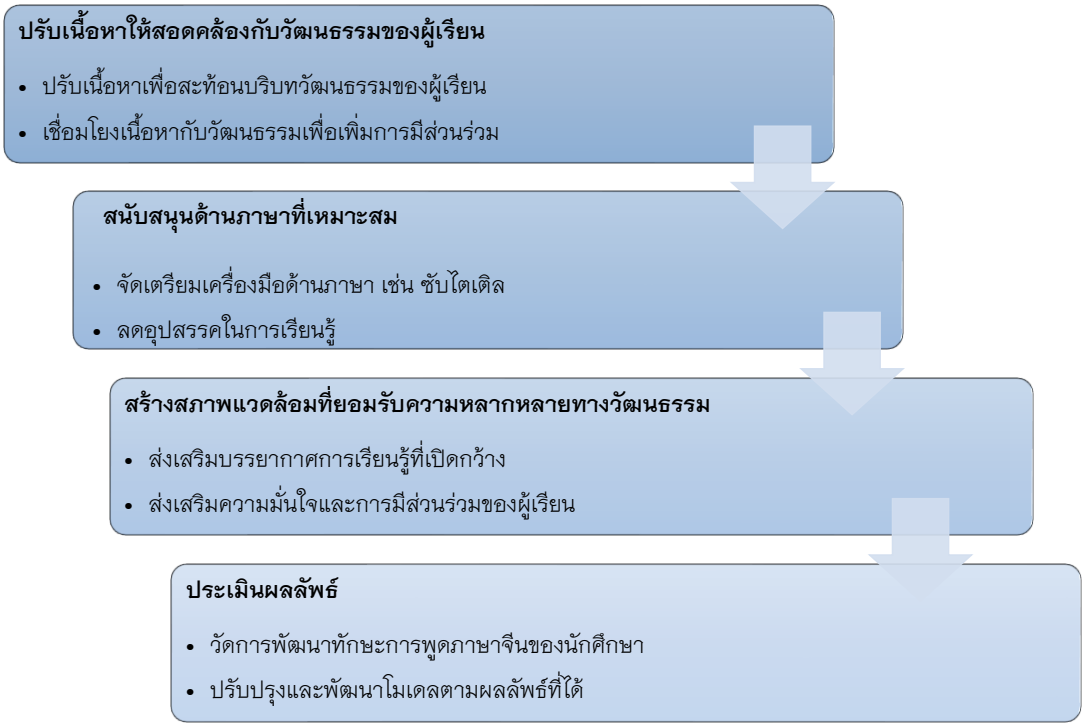
1.2 การสนับสนุนด้านภาษา สถาบันการศึกษาควรจัดเตรียมเครื่องมือและทรัพยากรด้านภาษา เช่น ซับไตเติล เอกสารแปลภาษา หรือแอปพลิเคชันช่วยแปลภาษา เพื่อสนับสนุนผู้เรียนที่ไม่ใช้ภาษาหลักในการเรียนรู้ ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเข้าถึงได้สำหรับผู้เรียนทุกคน

1.3 การฝึกอบรมผู้สอน ควรมีการจัดการฝึกอบรมเพิ่มเติมให้กับผู้สอน เพื่อเตรียมความพร้อมในการนำโมเดลการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมไปใช้ในห้องเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นการจัดการกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ยอมรับความแตกต่าง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาและพัฒนาเครื่องมือการประเมินที่สอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรมและภาษาของผู้เรียนอย่างละเอียด เพื่อให้สามารถวัดผลการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้อย่างแม่นยำและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลายและครอบคลุมเพื่อสะท้อนถึงความสำเร็จของผู้เรียนในบริบทที่แตกต่างกัน

องค์ความรู้ใหม่

รูปที่ 1 กระบวนการพัฒนาโมเดลการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับทักษะการพูดภาษาจีน ผ่านแนวคิดการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

Figure 1 Process for Developing a Learning Management Model to Enhance Chinese Speaking Skills through Intercultural Communication Strategies

โมเดลดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียน การสนับสนุนด้านภาษาที่เหมาะสม และการสร้างสภาพแวดล้อมที่ยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมในกระบวนการเรียนรู้ การเชื่อมโยงเนื้อหากับวัฒนธรรมช่วยเพิ่มความเข้าใจและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน การจัดเตรียมเครื่องมือด้านภาษา เช่น ซับไตเติล ช่วยลดอุปสรรคในการเรียนรู้ สุดท้าย การยอมรับความหลากหลายช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เปิดกว้างและมีประสิทธิภาพสำหรับผู้เรียนทุกคน

References

Banks, J. A. (2015). *Cultural diversity and education: Foundations, curriculum, and teaching.* Routledge.

Briguglio, C., & Smith, R. (2012). Perceptions of Chinese students in an Australian university: are we meeting their needs? *Asia Pacific Journal of Education, 32*(1), 17–33. https://doi.org/10.1080/02188791.2012.655237

Burnaby, B., & Sun, Y. (1989). Chinese teachers' views of western language teaching: Context informs Paradigms. *TESOL Quarterly*, *23*(2), 219. https://doi.org/10.2307/3587334

Byram, M. (1997). *Teaching and assessing intercultural communicative competence.* Multilingual Matters.

Chen, G., & Starosta, W. J. (1996). Intercultural communication competence: A synthesis. *Annals of the International Communication Association*, *19*(1), 353– 383. https://doi.org/10.1080/23808985.1996.11678935

Cheng, J. K. (2015). Enhancing the Chinese writing skills of non–Chinese speaking students. *SpringerPlus*, *4*(S2). https://doi.org/10.1186/2193–1801–4–s2–o1

Chuphon, K. (2021). Pragmatic failures in intercultural communication of Chinese speakers of Thai as a foreign language. *Journal of Humanities and Social Sciences, Ubon Ratchathani Rajabhat University, 12*(1), 157–170. https://so01.tci–thaijo.org/index.php/humanjubru /article/view/244186

Deng, J. Y., & Kunbunjan, W. (2019). Perspectives of Chinese language instructor on Thai students' problems with 4 Chinese language learning skills: A case study of students majoring in Chinese studies at Eastern Asia University. *EAU Heritage Journal Social Sciences and Humanities, 9*(2), 19–25. https://so01.tci–thaijo.org/index.php/EAUHJSocSci/article/view/193990

Fantini, A. E. (2000). *A Central Concern: Developing Intercultural Competence.* SIT Occasional Papers Series (1). School for International Training.

Goulandris, N. (2003). *Dyslexia in different Languages: Cross–Linguistic Comparisons.* In Whurr Publishers eBooks.

Guba, E. G., & Lincoln, Y. S. (1989). *Fourth generation evaluation.* SAGE.

Hofstede, G. (1986). Cultural differences in teaching and learning. *International Journal of Intercultural Relations*, *10*(3), 301–320. https://doi.org/10.1016/0147–1767(86)90015–5

Houser, J. (2008) Precision, reliability, and validity: Essential elements of measurement in nursing research. *Journal for Specialists in Pediatric Nursing, 13*, 297–299. https://doi.org/10.1111/j.1744–6155.2008.00171.x

Ip, W. H. (2016). *Enhancing intercultural communication in teaching Chinese as a foreign language: An action research study*[Unplublished Doctoral dissertation, The Hong Kong Polytechnic University]. https://theses.lib.polyu.edu.hk/bitstream/200/8720/1/b29254681.pdf

Joyce, B. R., & Weil, M. (1980). *Models of teaching.* Prentice–Hall.

Joyce, B., Weil, M., & Calhoun, E. (2015). *Models of teaching* (9th ed.). Pearson.

Khemmanee, T. (2016). *The art of teaching: Effective teaching models and techniques* (21st ed.). Chulalongkorn University.

Kürüm, E. Y. (2016). *Teaching speaking skills. Annals of the University of Oradea: Economic Science, 25*(1), 264–273.

Liddicoat, A. J., Papademetre, L., Scarino, A., & Kohler, M. (2003). *Report on intercultural language learning.* Commonwealth Department of Education, Science and Training.

Liu, S., Yang, L., Zhang, C., Xiang, Y., Liu, Z., Hu, S., & Zhang, B. (2020). Online mental health services in China during the COVID–19 outbreak. *The Lancet Psychiatry*, *7*(4), e17–e18. https://doi.org/10.1016/s2215–0366(20)30077–8

Maddikunta, P. K. R., Pham, Q., B, P., Deepa, N., Dev, K., Gadekallu, T. R., Ruby, R., & Liyanage, M. (2022). Industry 5.0: A survey on enabling technologies and potential applications. *Journal of Industrial Information Integration*, *26*, 100257. https://doi.org/10.1016/j.jii.2021.100257

McKenney, S., & Reeves, T. C. (2018). *Conducting educational design research.* In Routledge eBooks.

McKenney, S., & Reeves, T. C. (2019). *Conducting educational design research.* (2nd ed.). Routledge.

Nunan, D. (1989). *Designing Tasks for the Communicative Classroom.* Cambridge: Cambridge University Press.

Song, H. (2014). Cross–cultural Communication and Foreign Language Teaching. In *Proceedings of the 2014 International Conference on Education Technology and Social Science*. https://www.atlantis–press.com/proceedings/icetss–14/14707

Srikoon, S., Khamput, C., & Punsrigate, K. (2024). Effects of STEMEN teaching models on mathematical literacy and mathematical problem–solving. *Malaysian Journal of Learning and Instruction, 21*(2), 79–115. https://doi.org/10.32890/mjli2024.21.2.4

Stickler, U., & Shi, L. (2013). Supporting Chinese speaking skills online. *System, 41*(1), 50–69. https://doi.org/10.1016/j.system.2012.12.001

Supawadee, P. (2023). Assessment of Chinese language learning in language education institutions. *Journal of Educational Studies, 23*(1), 45–60.

Thongthangyai, P., & Kaoein, A. (2023). A study of problems and needs in enhancing Chinese speaking ability for undergraduate students. *Journal of Education, Silpakorn University, 21*(1), 265–277.

Torky, S. A. E. F. (2006). *The Effectiveness of a Task–Based Instruction Program in Developing the English Language Speaking Skills of Secondary Stage Students.* Cairo: Ain Shams University. https://www.scirp.org/reference/referencespapers?referenceid=2635874

Tran, Q. T., & Sheepo, S. (2016, May). An intercultural communicative language teaching model for EFL learners. In *Ho Chi Minh City Open University 4th TESOL Conference 2016* (pp. 27).

Zhang, Q. (2014). Misinterpretations of Intercultural Communication among Chinese Foreign Language Educators. *Theory and Practice in Language Studies, 4*(5). https://doi.org/10.4304/tpls.4.5.917–922